

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 178/05-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. októbra 2005 o sťažnosti J. K., bytom R., zastúpeného advokátom JUDr. I. R., R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Revúcu a nadväzne Okresným súdom Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. RA 2 C 339/02 takto

r o z h o d o l :

Základné právo J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Revúca a nadväzne Okresným súdom Rimavská Sobota v konaní vedenom pod sp. zn. RA 2 C 339/02 porušené nebolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2005 doručená sťažnosť J. K., bytom R., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. R., R., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez

zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Revúca a nástupným Okresným súdom Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. RA 2 C 339/02.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy označenými súdmi v konaní, ktoré začalo na základe jeho návrhu 2. septembra 2002 na Okresnom súde Revúca a ktorého predmetom je náhrada za stratu na zárobku sťažovateľa po skončení pracovného pomeru. Spor bol vedený na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 1 Ro 423/02; po zrušení tohto súdu bol spor vedený podľa vyjadrenia sťažovateľa na okresnom súde pod sp. zn. RA 2 C 339/02.

Sťažovateľ namietal, že od podania návrhu na začatie súdneho konania Okresný súd Revúca vôbec nekonal s výnimkou oznámenia sťažovateľovi spisovej značky konania (aj to nesprávnej) a mena zákonného sudcu (taktiež nesprávne). Sťažovateľ žiadal okresný súd o urýchlenie súdneho konania, na čo odpoveď nedostal. Okresný súd sťažovateľovi oznámil predpokladaný termín pojednávania, a to rok 2006. Na opakovanú sťažnosť okresný súd sťažovateľovi neodpovedal. Po splnomocnení advokáta sa sťažovateľ prostredníctvom neho obrátil na predsedníčku okresného súdu ďalšou sťažnosťou na priesťahy v konaní 22. apríla 2005, na ktorú reagovala 29. apríla 2005 tak, že sťažovateľovi oznámila, že okresný súd uznesením zastavil konanie vo veci s tým, že sťažovateľa upovedomil, že po právoplatnosti uznesenia vec postúpi Sociálnej poisťovni, pobočke R.. Právny zástupca podal proti tomu uzneseniu odvolanie. Sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca v sťažnosti ďalej uviedol, že vybavenie sporu je stále v nedohľadne a vzhľadom na to, že od podania návrhu uplynulo 44 mesiacov a vo veci sa ešte nerozhodlo, podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu. Žiadal, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a vo veci samej rozhodol tak, že *„Okresný súd v Revúcej a nástupný Okresný súd v Rimavskej Sobote v konaní v súčasnosti vedenom pod sp. zn. RA 2 C 339/02 porušili Ústavu SR v jej čl. 48 ods. 2 v neprospech sťažovateľa...“*. V nadväznosti na toto rozhodnutie žiadal sťažovateľ aj primerané finančné zadosťučinenie 40 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia spolu 7 953 Sk.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval 18. augusta 2005 podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezisťuje, či skutočnosti uvedené sťažovateľom, resp. jeho právnym zástupcom sú pravdivé, v rámci prezumpcie pravdivosti tvrdení sťažovateľa a jeho právneho zástupcu pri predbežnom prerokovaní sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Po posúdení obsahu sťažnosti dospel ústavný súd k záveru, že nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval ústavný súd predsedníčku okresného súdu o vyjadrenie k sťažnosti, ktorá vo svojom vyjadrení uviedla, že konanie v právnej veci sp. zn. RA 2 C 339/02 bolo zastavené uznesením okresného súdu z 9. marca 2005. Toto uznesenie bolo potvrdené v odvolacom konaní uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 11. mája 2005 a spis sp. zn. RA 2 C 339/02 bol 1. júna 2005 postúpený na ďalšie konanie Sociálnej poisťovni, pobočke R..

Z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu vyplynulo, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 11. júla 2005 bola už vec právoplatne skončená, a teda k porušovaniu základného práva sťažovateľa okresným súdom už nedochádzalo.

Ústavný súd v nadväznosti na túto informáciu vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby oznámil, v akom štádiu sa v čase podania sťažnosti ústavnému súdu konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. RA 2 C 339/02 nachádzalo.

Právny zástupca oznámil, že *„listom zo dňa 22. 4. 2005 som sa menom môjho klienta obrátil na predsedkyňu OS v Rim. Sobote so sťažnosťou na prietahy v spore vedenom pod sp. zn. RA 2 C 339/02. Na túto sťažnosť som dostal odpoveď zo dňa 29. 4. 2005 v tom zmysle, že konanie vo veci bolo uznesením zastavené a že spis bol z dôvodu odvolania navrhovateľa proti uzneseniu o zastavení konania dňa 13. 4. 2005 predložený Krajskému*

súdu v Banskej Bystrici. Toto oznámenie bolo posledným dokladom ktorý bol priamo sťažovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi do dnešných dní z OS v Rim. Sobote doručený.

Výsledok odvolacieho konania do dnešného dňa mi oznámený nebol a podľa informácie od môjho klienta výsledok nepozná ani môj klient. Avšak je možné, že súd informoval právneho zástupcu sťažovateľa priamo v súdnom spore, nakoľko moje splnomocnenie sa vzťahuje výslovne len na podanie sťažnosti pre porušenie Ústavy SR, priamo v spore sťažovateľa zastupuje právnik OZ baní, geológie a naftového priemyslu SR, JUDr. J. K. s adresou K.. Podľa informácie sťažovateľa tento právnik ho o skončení sporu, ani o výsledku konania do dnešného dňa neinformoval a do dnešného dňa nevieme kedy a či skutočne k skončeniu súdneho sporu došlo a nepoznáme ani výsledok tohto súdneho sporu.

Kedže do apríla 2005 nepochybne k skončeniu súdneho sporu ktorý začal v auguste 2002 nedošlo, tak či tak v konaní došlo k prietahu v trvaní minimálne 32 mesiacov a preto sťažnosť sťažovateľa na prietahy v súdnom konaní je plne oprávnená v každom prípade.“.

II.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným... rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95) K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu“ (I. ÚS 10/98) alebo iným zákonom predpísaným spôsobom, ktorým sa nastoľuje stav právnej istoty inak, ako je právoplatné rozhodnutie súdu.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prejednávanej veci.

Pri uplatnení týchto kritérií však ústavný súd súčasne berie do úvahy, že ich aplikácia je oveľa jednoduchšia v prípadoch, v ktorých zistil takú relevantnú skutočnosť, ktorá jednoznačne vylučuje možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa. V danom prípade je to právoplatné skončenie veci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu, navyše – ako vyplynulo z vyjadrenia predsedníčky okresného súdu – sa vec od 1. júna 2005 na okresnom súde ani nenachádza. V nadväznosti na toto vyjadrenie a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavný súd rozhodol o tom, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené nebolo. Vzhľadom na toto rozhodnutie ústavný súd o ďalších požiadavkách nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2005